

ADAM BLADE

YENİ
SERİ

Canavar Peşinde

KARANLIKLAR DİYARI

GORGON KÖPEĞİ
KAYMON

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:

Karanlıklar Diyarı

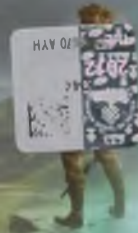
Tom, bu kez Avantia'nın iyi canavarlarını
Karanlıklar Diyarı Gorgonia'dan kurtarmaya
çalışıyor...

Avantia'nın iyi canavarları, Malvel'in yarattığı altı
yeni ve korkunç canavar tarafından tutsak edildiler
ve kötü büyücünün hüküm sürdüğü Karanlıklar
Diyarı Gorgonia'ya götürüldüler.

Tom'un yeni düşmanı, Gorgon Köpeği Kaymon...
Bu kötü ve sinsi canavar, onu ele geçirmeye kararlı.
Tom, Kaymon'u yenemezse, iyi Canavar Nanuk,
Avantia'ya asla dönemeyecek...

Karanlıklar Diyarı serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Boğa-Adam Torgor
- Kanatlı At Skor
- Deniz Canavarı Narga
- Dev Mamut Fildişi
- Akrep-Adam İğne

₺ 5.00

9 yaş ve
üstü

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2012

Beyaz Balina Yayınları

**CANAVAR PEŞİNDE-16
KARANLIKLAR DİYARI
GORGON KÖPEĞİ KAYMON**

Beast Quest
The Dark Realm
Kaymon
The Gorgon Hound
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-637-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Metin: Working Partners Limited, 2008

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims, Orchard Books 2008

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Ayşegül Şah Bozdoğan
Düzeltili: Dilara Anıl Özgen
Son okuma: Aslı Onat
Çeviren: Bahar Ulukan
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul
Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi No: 55 - 56
Topkapı - Zeytinburnu
Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03 Faks: 0212 544 87 86

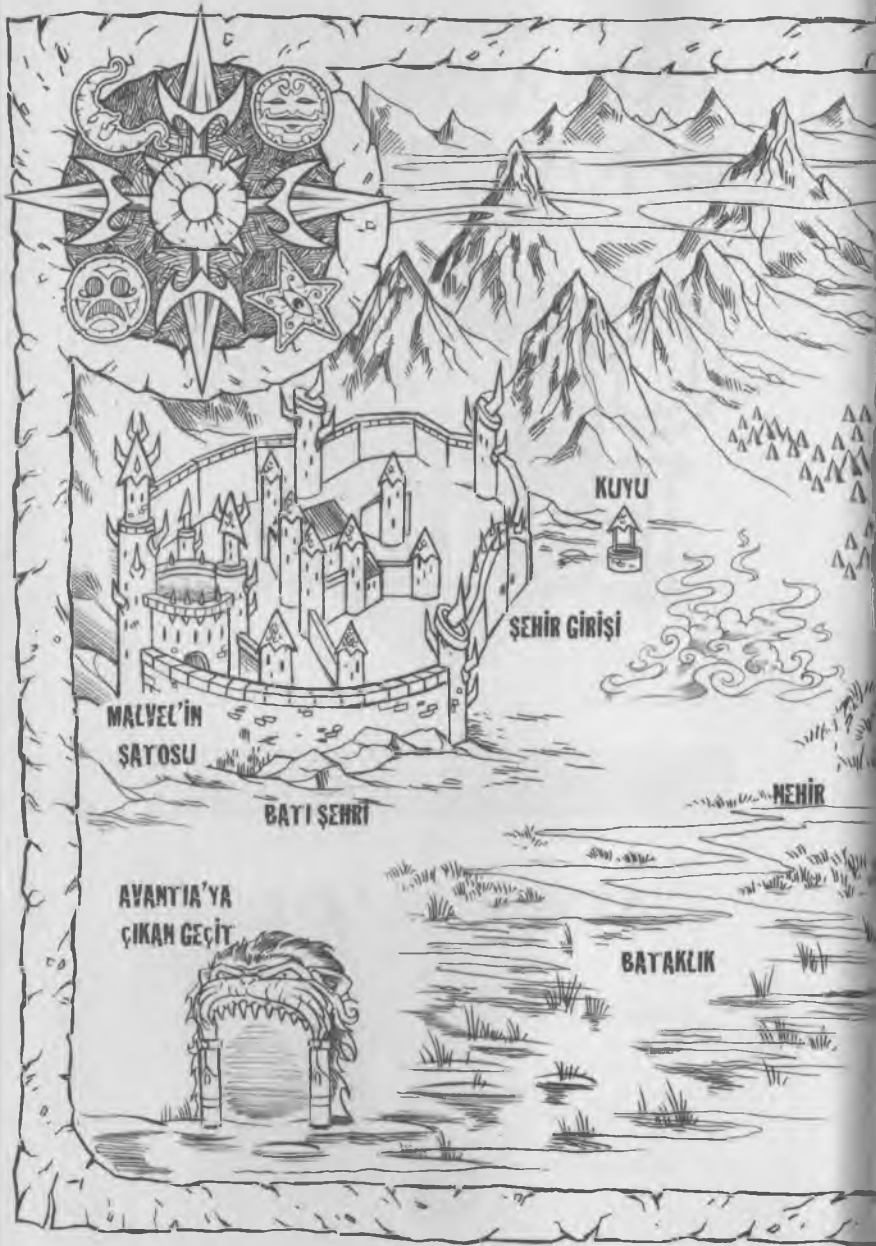
GORGON KÖPEĞİ
KAYMON

Canavar Peşinde

KARANLIKLAR DİYARI

ADAM BLADE

Gorgonia

KALUM'DAKİ ASİLER BÖLGESİ

SIK ORMAN

YAĞMUR ORMANI

VADI

ŞATO HARABESİ

KARA OKYANUS

Hoş geldin. Korkunç bir diyarın kapılarında, karanlığın eşiğinde duruyorsun. Burası Karanlık-lar Diyarı Gorgonia. Malvel'in hüküm sürdüğü bu diyarda gök kırmızı, su siyahtır. Kahramanın Tom ve onun arkadaşı Elenna bir sonraki Canavar Avını tamamlamak için buraya gelmek zorundalar.

Gorgonia'da hayal edebileceğin en ölümcül altı Canavar yaşıyor; Boğa-Adam Torgor, Kanatlı At Skor, Deniz Canavarı Narga, Gorgon Köpeği Kay-mon, Dev Mamut Fildişi ve Akrep-Adam İğne. Hiçbir şey Tom ve Elenna'yı, karşılaşmak üzere ol-duk-ları Canavarlara hazırlayamaz. Önceki zafer-lerinin hiçbir anlamı yok artık. Ancak güçlü olur ve kararlı davranırlarsa kurtulabilirler.

Bir kez daha Tom'un yolundan gitmeye cesaretin var mı? Sana geri dönmeni tavsiye ederim. Kahra-manlar inatçı olabilir ve maceralar cazip gelebilir

*ama Tom'la birlikte olmaya karar verdiysen cesur
ve korkusuz olmalısın. Aksi takdirde kesinlikle
mahvolursun.*

Adımlarına dikkat et...

Geçit Bekçisi Kerlo

GİRİŞ

Karanlık bir geceydi. Yaralı asi, engibeli ve çıplak arazideki şatodan topallayarak uzaklaşıyordu.

Ayak bileklerindeki kelepçeleri kesmek için metal bir törpü kullanmış fakat törpü elinden kayarak sivri ucuyla derisini kesmişti. Bileğindeki yara acı veriyordu ama o korkunç yerden bir an önce uzaklaşması gerekiyordu.

Şatonun zindanlarında çürüyen asi arkadaşlarını düşündü. Birçoğu onunla birlikte

kaçmayı planlamıştı ama asma köprüyü aşabilen, yalnızca o olmuştu. Nefes nefese çalılıkların ardına çekildi.

“Dinlenmem gerekiyor,” diye mırıldandı kendi kendine.

Bir süre sonra yerde sürünmeye başladı ve dikkatlice kafasını kaldırdı. Kaşlarını çattı. Tepeleri ve vadileri yutan yoğun gri bir sis, hayalet gibi şatodan araziye doğru ilerliyordu. Sis, askerlerin onu bulmasını zorlaştıracaktı. Ancak aynı zamanda asinin, arkadaşlarının ona göndereceği işaretleri görmesini de zorlaştıracaktı.

Adam ayağa kalktı ve sise baktı. Kör olmuş gibiydi. Işıklar neredeydi?

Bir dakika! Gözlerini kısıp, uzaklara baktı. Kalbi heyecanla çarpıyordu. Sisin içinden nokta gibi iki sarı ışık süzülüyordu. Bir işaret olmalıydı bu!

Kanayan ayaklarıyla ışığa doğru sendeledi.

Kurtulmasına az kalmıştı! Işıklar gitgide büyüyorlardı. Fener ışığına benziyorlardı. Işıkların, yan yana yürüyen iki adamın elindeki fenerlerden geldiğini düşündü.

“Ya özgürlük ya ölüm!” diye seslendi. Aralarında kararlaştırdıkları parola buydu.

Bir an durup cevap gelmesini bekledi. Ama tek duyabildiği, sisin içinden gelen kısık sesli bir inlemeydi.

Ürpermişti, tekrar kaşlarını çattı. Ardından parolayı bir kez daha tekrarladı.

Bu kez iki ışık, hızla ona doğru ilerlemeye başladı. Fakat ışıklar yükselip alçalmalarına rağmen hep aynı hızda kalıyorlardı. Sisin içinden ikinci bir inilti daha yükseldi ve bu defa devasa dişlerin gıcirtısı duyuldu.

Birdenbire sisin içinden dev bir şey asiye doğru atıldı.

Adam, yüzünü korumak için kollarını kaldırarak çığlık attı. Parmaklarının arasından, dev gibi bir köpeğin üzerinden salyalar akan dişlerini ve vahşi sarı gözlerini görebiliyordu.

Daha önce gördüğü ışıklar Canavarın parlayan gözleriydi!

Canavar hırlayarak birden adamın üstüne atıldı ve onu sırt üstü düşürerek vahşi pençeleriyle göğsünü ve yüzünü parçalamaya başladı...

BİRİNCİ BÖLÜM

ÖLÜMCÜL ÇİÇEKLER

Tom ve Elenna, Kara Okyanus'un sahiline dönmüşlerdi ve kayığın başucunda duruyorlardı. Deniz Canavarı Narga'yı yenmeleriyle, Avantia'nın iyi canavarlarından biri daha serbest kalmıştı: Deniz Yılanı Sepron. İki arkadaş, hayvan dostlarına kavuşmanın sevinciyle kayıktan sahile atladılar. Kurt Gümüş, neşeyle uludu. Tom'un siyah atı Fırtına ise zaferle kişnedi.

Tom ve Elenna, onları yeni bir Canavarın beklediğini biliyorlardı. Onlara tavsiyeler veren arkadaşları Büyücü Aduro, okyanusun dalgaları arasında belirmiş ve kısa bir süre sonra korkunç Canavar Kaymon'la karşılaşacaklarını söylemişti. Ancak daha fazla bilgi vermemişti.

Tom, Deniz Canavarıyla savaştıktan sonra Narga'nın dışından aldığı sarı mücevhere dokundu. Bu mücevheri, sihirli kemerindeki kırmızı mücevherin yanına yerleştirmişti. Kırmızı mücevher, ona İyi Canavarları anlama yeteneği veriyordu. Yeşil mücevher de kırık kemikleri iyileştirmesini sağlıyordu. Yeni mücevheri ise Tom'a keskin bir hafıza kazandırmıştı. Ona dokunduğunda, Avantia'yı Kara Büyücü Malvel'den korumak için verdiği tüm savaşları ayrıntılarıyla hatırlıyordu.

"Bak Tom!" dedi Elenna. Tom arkasını dönünce arkadaşının, Malvel'in onlara verdiği yağlı ve

pis kokulu haritayı incelediğini gördü. Elenna, haritanın üstünde Kar Canavarı Nanuk'un küçük bir resmini işaret ediyordu.

Tom, kalkanında bir titreşim hissetti. Diğer beş iyi Canavarın hediyelerinin yanında kalkana işlenmiş olan kar canavarının çanı titriyordu.

Tom, tekrar haritaya ve Nanuk'un küçük görüntüsüne baktı. "Endişelenme dostum," dedi. "Seni kurtaracağız!"

"Sanırım Gorgonia'nın güneyinde bir yerlerde esir tutuluyor," dedi Elenna. "Ama nasıl bir Canavar onu esir tutabilir ki? Nanuk iyi Canavarların en güçlülerinden biridir."

"Aduro, Kaymon'un tahmin edebileceğimizden daha kötü olduğunu söylemişti," dedi Tom.

"Ama ne anlama geliyor bu?" diye sordu Elenna.

"Bunun cevabını bulmamızın vakti geldi," diye cevap verdi Tom. Nanuk'un esir tutulduğu

düşüncesi onu üzmüştü. “Haydi Fırtına, yapacak işlerimiz var!”

Atın sırtına atladı ve Elenna’nın da arkasına binmesi için kolunu ona uzattı.

“Güneye!” diye bağırdı Tom. “Haydi, Nanuk’u kurtaralım!”

Asil at, Gorgonia’nın kırmızı göğünün altında dörtnala ilerlemeye başladı. Gümüş de hemen yanında koşuyordu. Tom, başlarının üstünde hareket eden kırmızı bulutlara bakınca ürperdi. Bu korkunç ülkeye asla alışamayacaktı!

“İçine düştüğümüz kum bataklığını unutma,” dedi Elenna.

Tom başını salladı. “Çok iyi hatırlıyorum,” dedi. “Hatta Narga’nın mücevheri sayesinde Gorgonia’nın her vadisini ve tepesini hatırlayabiliyorum.”

“Bu çok iyi,” dedi Elenna. “Malvel’in haritasına

tam olarak güvenemeyiz zaten. Geçen sefer başımızı nasıl da belaya sokmuştu.”

Kısa bir süre sonra Kara Okyanus arkalarında kalmıştı ve güneş, ufukta alçalıyordu. Önlerinde, kasvetli ve engebeli tepelerin olduğu bir arazi uzanıyordu.

“Havanın giderek ısındığını fark ettin mi?” diye sordu Tom, alnındaki teri silerek. “Burada esir olmak Nanuk’u mahvetmiştir.” Kar Canavarı Avantia’nın kuzeyindeki buzlu arazilere alıştı. Kalın beyaz kürkü, onu soğuk kış rüzgârlarından koruyordu.

İlk tepenin zirvesine ulaşınca, karşılarında dev çançiçekleriyle dolu geniş bir vadinin uzandığını gördüler.

“Ah, ne kadar güzel!” dedi Elenna. “Böyle bir yerde bu güzel çiçeklerle karşılaşacağımızı hiç düşünmezdim.” Ardından kaşlarını çattı. “Arazinin ortasındaki şey de neyin nesi? Anlayamadım.”

Tom, vadiye baktı. Değerli altın zırh Avantia'ya dönmüş olsa da Tom, hâlâ zırhın sihirli güçlerini kullanabiliyordu. Zırhın miğferi, ona uzakları görebilme gücü veriyordu.

“Nanuk bu!” dedi. “Zavallı Canavarı bir kayaya zincirlemişler!”

Büyük, kehribar bir kayaya zincirlenmiş olan Nanuk yine de görkemli görünüyordu. Beyaz, kalın kürkü, kırmızı bulutların altında parlıyordu. İyi Canavar, huzursuzca çırpınarak zincirlerinden kurtulmaya çalışıyordu.

“Ne kadar zalimce!” diye bağırdı Elenna. “Kim onun canını böylesine acıtmak ister ki?” Atın sırtından atladı ve tepeden aşağı koşmaya başladı. Elenna çançiçeklerine doğru koşarken, Gümüş de yanında ilerliyordu.

“Dikkatli ol!” diye bağırdı Tom, Fırtına’yı tepeden aşağı sürerken. Aşağıdaki dev çiçeklerde bir gariplik hissediyordu; çünkü sanki Elenna’nın onlara doğru yaklaştığını biliyormuşçasına ona doğru dönmüşlerdi.

“Bekle!” diye bağırdı Tom. Elenna ve Gümüş, o sırada çiçeklerin upuzun saplarının arasına girmişlerdi.

Bir saniye sonra Elenna koşmayı bıraktı ve elleriyle çiçeklere vurmaya başladı.

“Tom! İmdat!” diye bağırdı.

Gümüş de kızın yanı başında koşturup duruyor, sanki görünmez bir düşmanın saldırısına uğramış gibi hırlıyordu.

Tom, neler olduğunu görebiliyordu. Çiçekler, koyu kırmızı antenlerini hançer gibi kullanarak Elenna ve Gümüş’e saldırıyorlardı. Gümüş, acıyla inliyordu.

“Ah!” diye bağırdı Elenna. “Tom, canım çok yanıyor!”

Tom dizginlere asıldı ve Fırtına’yı durdurup, sırtından indi. Yapabileceğı tek bir şey vardı. Kalkanını kavrayarak kılıcını çekti. Kılıcını ölümcül çiçeklere doğru savurup önündeki yolu açarak, arkadaşlarına ulaşmaya çalışıyordu.

Tom ilerlerken, çiçekler ona saldırıyordu.

Çocuk, sanki onu yaban arısı sokuyormuş gibi bir acı hissediyordu. Tom, altın zırhın bacak kısmının ona verdiği hızla hemen Elenna ve kurdun yanına ulaştı.

“Haydi!” diye seslendi. Çançiçekleri Tom’un açmış olduğu yolu hızla doldurarak, onlara doğru geliyordu.

Elenna ve Gümüş, Tom'u izlediler. Çançiçekleri, yılan gibi kıvrılarak etraflarını sarmış, onlara saldırıp duruyordu. Nihayet çiçeklerin arasından çıkmayı başarak güvenli bir yere ulaştılar.

Tom, çançiçeklerine baktı. Nanuk, hâlâ çiçeklerin ortasında duruyor ve çaresizlikle ona bakıyordu. Canavar, kollarını kaldırıncı zincirleri şingirdadı.

"Etrafı ölümcül çiçeklerle dolu," dedi Tom. "Ona nasıl ulaşacağız?"

Ardından vadide boğuk bir uluma duyuldu.

Tom ve Elenna bakiştılar.

"Bu da neydi?" diye sordu Elenna.

Tom kılıcını sıkıca kavradı ve "Kaymon!" dedi.

İKİNCİ BÖLÜM

KAYMON'UN GÜCÜ

O garip uluma tekrar duyuldu.

“Sesine bakılırsa, Kaymon çok yalnız bir Canavar,” diye mırıldandı Elenna. Sesi titriyordu.

“Ama aynı zamanda korkunç da,” dedi Tom. Rüzgârla birlikte üçüncü bir uluma sesi daha duyulmuştu. Batıdaki dağların tepesini göstererek “Bak!” diye bağırdı çocuk. Güneş tüm kıızıllığıyla tepelerin ardında batarken, önünde karanlık bir

figür belirmişti. Tom, keskin görüş gücü sayesinde, rahatsız edici bir ışıkla parlayan bir çift sarı göz görmüştü.

“Bu bir köpek, Elenna!” dedi.

Hemen ardından Kaymon’un tepeden aşağı atlayarak, hızla onlara doğru koşmaya başladığını fark ettiler. Canavar köpek, ağzını açmış ve korkunç dişleri ortaya çıkmıştı. Kısa sürede mavi çiçeklerin oraya kadar gelmişti bile. Tom ve arkadaşlarına ulaşmak için koşarken, dişleriyle çiçekleri koparıyor, dev ayaklarıyla onları eziyordu.

Köpek, giderek onlara doğru yaklaşırken Fırtına, başını arkaya doğru attı ve gözlerini çevirdi. Gümüş ise sırtındaki tüyler diken diken olmuş bir halde homurdanarak toprağı eşeliyordu.

Kaymon, bir boğa kadar iriydi. Siyah, sık kürkü karmakarışık ve pisti. Ayrıca Tom’un başını döndürecek kadar boğucu ve iğrenç bir koku saçıyordu.

Canavar ileri atılınca, Tom, yaratığın gözlerindeki keskin ışığı gördü. Ne kadar güçlü bir bedene ve dişlere sahip olduğu da çocuğun gözünden kaçmamıştı. Bir şey daha fark etmişti; Canavarın boynunda kıvrımlı, kalın, altın bir tasma vardı. Ayrıca değerli metalin içine kocaman, beyaz bir mücevher yerleştirilmişti.

Tom, Fırtına'nın dizginlerini tuttu ve kılıcını çekerek Elenna'nın önüne geçti.

Arkadaşlarına “Geri çekilin!” dedi ve elinde kılıcıyla çiçekleri parçalayarak onlara doğru gelen köpeği beklemeye koyuldu.

Fakat birdenbire Gümüş öne fırladı ve dişlerini göstererek Canavarın boynuna atıldı.

“Gümüş! Dur!” diye bağırdı Tom.

Fakat kurt, Tom’u umursamamıştı. Ağzını açıp yukarı sıçrayarak, dişlerini Kaymon’un boynuna geçirdi.

Kaymon, homurdanıp hırlayarak, Gümüş'ten kurtulmak için başını iki yana salladı. Fakat Gümüş'ün dişleri onu ölümcül bir şekilde kavramıştı ve pençeleri Canavarın kürkünü parçalıyordu.

Gümüş, bir süreliğine korkunç bir savaş verdi. Fakat Kaymon, vahşi bir şekilde kükredikten sonra tüm bedeni birdenbire sallanmaya, sarsılmaya ve bükülerek şekil değiştirmeye başladı. Bu nedenle Gümüş onu bırakmak zorunda kalınca, bir kenara savruldu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Elenna.

"Değişiyor!" diye bağırdı Tom dehşetle.

Şimdi ortalıkta bir yerine üç köpek belirmişti!

Tom gözlerine inanamıyordu. Kalbi neredeyse duracak gibi olmuştu. Canavarların her biri, ilki kadar iri ve vahşiydi. Sonra üç yaratık birden, ter içinde hırlayan Gümüş'e yöneldiler.

Köpekler, kurda saldırmak üzere ileri atılırken Elenna, “Hiç şansı yok!” diye bağırdı.

Gümüş, bu güçlü, devasa gövdelerin arasında artık görünmüyordu. Üç köpeğin homurtusu, onun öfkeli hırlamasını bastırmıştı.

Tom, Elenna’ya döndü. “Fırtına’nın dizginlerini al,” dedi aceleyle. “Ben Gümüş’ü kurtarmalıyım!” Kalkanını sıkıca tutarak, kılıcını çekti ve koşmaya başladı.

Köpeklerden biri, sarı gözleri parlayarak ona döndü. Hemen ardından hızla Tom’un kafasına doğru sıçradı.

“Dikkatli ol!” diye haykırdı Elenna.

Tom, gözlerini oymak üzere atılan keskin pençelerden kendini korumak için kalkanını kaldırdı. Köpeğin ağırlığından ötürü sendeleyerek geriledi, az kalsın düşüyordu. Fakat topuklarını yere bastırarak, dengesini korumayı başardı. Altın

göğüslüğün ona verdiği güç sayesinde, köpeğe kalkaniyla karşı koydu ve onu bir yana savurdu. Ardından hızla bileğini çevirerek, kılıcını köpeğin kalın kürküne daldırdı. Canavar, acıyla bağırırken etrafa koyu renkli kanlar fışkırıyordu. Köpek, kuyruğunu kıstırarak kaçmaya başladı.

Tom, ikinci köpeğin Elenna ve Fırtına'ya doğru koştuğunu gördü. Elenna hemen yayına bir ok yerleştirdi. Ona doğru yaklaşan Canavara, birbiri ardına üç ok yolladı. Üçüncü ok, köpeğin bacağına saplandı. Korkunç Canavar vahşice uluyarak, eğildi ve oku ısırmaya çalıştı.

Arkadaşlarına doğru koşan Tom, "Aferin!" diye bağırdı. Yaralı Canavar, önce sendelemiş ve sonunda acı içinde hırlayarak, kaçmaya başlamıştı. Kötü Canavarların ikisini yenmeyi başarmışlardı!

Fakat üçüncü köpek, Gümüş'ün tepesindeydi. Kurt, hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordu. Tom'un yüreği ağzına gelmişti. Yoksa Gümüş çoktan ölmüş müydü?

"Hayır!" diye bağırdı Tom. Kılıcını çekip, üçüncü köpeğe doğru hızla koşmaya başladı.

Kaymon ona doğru döndü. Dev ağzını açmıştı, gözleri vahşi ve kötü bir ışıkla parlıyordu.

Tom ve Canavar, bir an bakiştılar. Ardından Tom, Canavarın kalbini hedefleyerek kılıcını kaldırdı. Fakat köpek döndü ve çiçek tarlasının içine girerek kaçmaya başladı. Uzaklardaki tepelere doğru ilerleyen diğer iki Canavarı takip ediyordu.

“Geri dönün ve benimle savaşın!” diye bağırdı Tom arkalarından. Mavi çiçeklerin arasına girip, kendini kalkarıyla korumaya çalışarak, kaçan Canavarların peşine düşecekti.

Fakat Gümüş’ten yükselen bir inleme onu durdurdu. Durup, yerde yatan kurda baktı. Elenna, Gümüş’ün yanına diz çökmüş, kurdun başını dizlerine koymuştu. Fırtına ise endişeyle kişneyerek yanlarında duruyordu.

Gümüş fena yaralanmıştı. Boynunda ve göğsünde yarıklar vardı. Üç vahşi köpeğin pençeleri ve dişleri, kürkünü parçalamış ve onu kan içinde bırakmıştı.

“Gümüş’ü böyle bırakamam!” diye mırıldandı Tom. Fakat kurda doğru ilerlemeden önce kılıcını çekti ve bağırdı: “İstediğin kadar uzağa kaç Kaymon, yemin ederim seninle yeniden karşılaşacağız!”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ESARET ZİNCİRİ

Gümüş, kesik kesik nefes alarak ter içinde yerde yatıyordu. Gözleri kaymış, dili ağzından dışarı sarkmıştı. Tom, kurdun derin yaralarına bakınca ürperdi. Kaburgalarından bazıları kırılmış gibiydi.

Elenna, Gümüş'ün boynunu okşayarak ağlıyor, gözyaşları hayvanın kan içindeki kürküne damlıyordu. "Onu kurtarabilir misin Tom?"

"Hâlâ yeşil mücevher ile Epos'un iyileştirici

pençesine sahibim,” dedi Tom. “Gümüş’ü yeniden iyileştirecek kadar güçlü olduklarına eminim.”

Tom, sesinin hissettiğinden daha güven dolu çıkmasına çalışmıştı. Epos’un verdiği iyileştirici pençeyi ve mücevheri daha önce yalnızca kendinde ve iyi Canavarların üstünde kullanmıştı. Gümüş’te işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu.

Kurdun yanına dizüstü çöktü ve kalkanından alev kuşunun pençesini, kemerinden de mücevheri çıkardı. İkisini, Gümüş’ün en kötü görünen yaralarına dokundurdu. Kurdun bir yanında korkunç bir yarık vardı ve kaburgaları kırılmıştı.

Tom, birden bir enerji akımı hissetti. Mücevher ve pençenin iyileştirici gücü beraber harekete geçmişti. Tom’un parmaklarının arasından kırmızı ve yeşil bir ışık saçılıyordu.

“Kaburgaları iyileşiyor,” diye fısıldadı Tom.
“Bak!”

Gümüş'ün kaburgaları yeniden yerine oturuyor, yaraları kapanıyordu. Yaralarının etrafındaki kan ise kayboluyordu.

“Evet, görebiliyorum!” dedi Elenna, hayretle gözlerindeki yaşları silerken. “Tom, bu harika!”

Tom, kırık kaburgaların nasıl birleştiğini izlerken, iyileştirici enerjinin titreşimlerini parmaklarında hissedebiliyordu. Birkaç saniye içinde iyileşen yaraların üstünde yeniden gri, kalın bir kürk belirdi. Fakat zavallı kurt, hâlâ bitkindi; tüm bu olanlardan sonra zayıf düşmüştü.

Tom, ayağa kalktı ve Nanuk'un kehribar kayaya zincirli bir halde esir tutulduğu mavi çiçek tarlasına baktı. Etraf kararıyor ve kehribar kaya loş havada parlamaya devam ediyordu. Artık Gümüş daha iyi olduğuna göre, Tom'un harekete geçmesinin zamanı gelmişti! Kaybedecek vakti yoktu.

Birkaç adım geriledi. Tüm gücünü toplayarak ileri atıldı. Koşarak mavi çiçek tarlasının kenarına dek geldi. Çiçekler, ayaklarına doğru saldırırken Tom, altın çizmelerin ona verdiği gücü kullanarak zıpladı.

Havada süzülürken “Evet, haydi!” diye heyecanla bağırdı. İniş için bacaklarını olabildiğince ileri doğru germiştir. Yakın bir yere ineceğini biliyordu...

Fakat böylesine uzun bir atlayış bile çiçeklerden kurtulmak için yeterli değildi. Tom, Nanuk'un bulunduğu boşluğun yakınına inmiştir, fakat hâlâ ölümcül çiçeklerin arasındaydı. Çiçekler, kırmızı antenleriyle ona saldırdılar. Tom kalkaniyle kendini korumaya çalışarak dağ Canavarına doğru ilerledi. Bir yandan da kılıcını mavi çiçeklere doğru savuruyordu.

Nanuk kükredi ve Tom'a doğru atıldı. Onu kucaklamak istercesine kollarını açmıştı. Tom, onu görünce iyi Canavarın sevinip rahatladığını

hissetmişti. Fakat onu esir tutan ağır, demir zincirler Nanuk'u geri çekince, Canavarın yüzünde acı ve öfke dolu bir ifade belirdi. Tom, zincirin Canavarın derisine sürtünmüş olduğu yerlerde yaralar açıldığını gördü.

“Seni serbest bırakacağım!” diye söz verdi.

Tom zincirleri incelerken, Nanuk homurdanarak hırıliyordu. Zincirler bileği kadar kalındı ve demir zımbalarla kehribar kayanın içine gömülmüşlerdi.

“Zinciri kılıcımla keseceğim,” dedi Tom, Kar Canavarına.

Zinciri eline aldı ve kehribar kayaya dayadı. Derin bir nefes alarak biraz geriledi. Kılıcını iki eliyle kavrayarak başının üstüne kaldırdı ve demir zincirin üstüne indirdi. Çat! Tom'un omuzları darbenin etkisiyle sarsılmıştı. Fakat zincir parçalanmamıştı.

Çocuk, Elenna'nın sesini zayıf da olsa duyabiliyordu. "Haydi Tom! Başarabilirsin!"

Tom, dişlerini sıkıp tekrar kılıcını kaldırdı.

Tüm gücüyle kılıcı yeniden zincirin üstüne indirdi. Bu defa bir çatırtı sesi duyulmuş, kehribar rengi bir ışık yükselmişti. Ardından da zincir parçalanmıştı!

Nanuk arka ayaklarının üstünde yükseldi ve Tom zaferle kılıcını havaya kaldırırken, keyifle kükredi.

Artık Elenna ve diğerlerinin yanına dönmeleri gerekiyordu. Tom, çiçeklerin üstünden atlayıp Nanuk'u geride bırakamazdı. Birlikte hareket etmeleri gerekiyordu.

Arkadaşlarının yanına ulaşmak için çiçekleri keserek, ikisine yol açmaya koyuldu. Ardından Nanuk, Tom'u dev kollarıyla kavradı ve sırtına attı. Tom, Canavarın kürküne tutundu ve Nanuk mavi çiçeklerin arasında yürümeye başladı.

“Teşekkürler, Nanuk!” dedi gülerek.

Mavi çiçekler onlara doğru dönüyor, kırmızı antenleriyle saldırmaya çalışıyorlardı. Fakat Nanuk’un kürkü, onlardan etkilenmeyecek kadar kalındı. İyi Canavar, dev ayaklarıyla çiçekleri ezerek ilerliyordu.

Nihayet vadiye ulaşmış ve Tom'un arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelmişlerdi.

Nanuk artık özgürdü! Fakat Tom, bunun yeterli olmadığını biliyordu.

"Kaymon hâlâ oralarda bir yerlerde," dedi. Sonra Elenna'ya bakıp, "Bir sonraki görevimiz onu bulup yenmek olacak," diye ekledi. "Kemerim için tasmaındaki o beyaz mücevheri almalıyım. Ayrıca onu yenmedikçe Nanuk eve dönemeyecek."

Görevleri hâlâ bitmemişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KALEDEKİ CANAVAR

Gece olmuştu ve Gorgonia'nın yıldızsız göğü, kasvetli bir havaya bürünmüştü.

Nanuk'a "Seni Avantia'ya geri yollamanın bir yolunu bulacağız," diye söz verdi Tom. "Fakat önce Elenna ile ikimiz, Kaymon'u yenmeliyiz." Tom Kar Canavarının, sözlerini anlamasını umuyordu. Çünkü onunla iletişim kurmasına yardımcı olması için kemerindeki kırmızı mücevhere odaklanmıştı.

“O sırada sen burada kal ve biz yokken Gümüş ile Fırtına’yı koru, olur mu?”

İyi Canavar önce somurttu, ardından gözleri anlayışla parladı ve başını salladı. Dev ellerinden birini Fırtına’nın boynuna koydu, diğeriyle ise hafifçe Gümüş’ün kürkünü okşadı ve yanlarına uzandı.

“Neden Fırtına’yı burada bırakmak istiyorsun?” diye sordu Elenna yumuşak bir sesle. “Av sırasında bize yardımcı olabilirdi.”

“Orada üç köpek var,” dedi Tom. “Gümüş’ü bu haliyle yanımıza alamazdık. Canavarlardan biri, biz yokken gelirse diye üçünün bir arada olmasını istedim.”

Elenna huzursuzca Tom’a baktı. “Ama o zaman da biz iki kişi kalmış olacağız,” diye mırıldandı.

“Biliyorum,” dedi Tom. “Ama bizim sihirli kalkanımız ve altın zırhın verdiği sihirli güçlerimiz

var.” Ciddi bir ifadeyle gülümsedi. “Ayrıca birbirimize destek olabiliriz!” Elini Elenna’nın omzuna koydu. “Bunu yapabiliriz,” dedi.

“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe bu görevi tamamlayacağım!”

Elenna’nın gözlerinde bir ışık parladı. “Ben de!” diyerek Tom’a katıldı.

Tom başını kaldırıp, kasvetli gökyüzüne baktı. “Artık uyumalıyız,” dedi. “Fakat Kaymon için de tetikte olmalıyız. En iyisi nöbetleşe uyuyalım. Sabah olur olmaz görevimize devam ederiz!”

Ertesi sabah kırmızı güneş tepelerin üstünde yükseldiğinde, Tom çoktan ayaktaydı. Elenna Gümüş’le vedalaştı. Kurt oldukça bitkindi ama yine de Elenna’nın elini minnetle yaladı.

“Onu burada bırakmak istediğine emin misin?”

diye sordu Tom. "Gerekirse bu işi tek başıma yapabilirim."

"Hayır!" dedi Elenna hemen. "Kaymon, Gümüş'e zarar verdi. Onu bulmak için seninle geleceğim!"

Tom, Nanuk ve diğer hayvanlara veda etti. Sonra iki arkadaş, Gorgon köpeğinin peşine düştüler.

"Mavi çan çiçeklerinin etrafından dolanıp, Kaymon'un izini vadinin öte yanında sürebiliriz," dedi Tom.

İleride, engebeli arazinin arasından tepeye giden üç dev pati iziyle karşılaştılar. Tepeler kırık dişler gibi sivri ve diktiler. Kayaların arasında birkaç bitki yetişmiş, ancak her yanları jilet gibi keskin çalılarla sarılmıştı.

Bir süre sonra Tom, üç sıra halinde uzanan pati izlerinin birbirlerine yaklaştıklarını fark etti. Sonra aniden tek ve daha iri izler haline geldiler.

“Köpekler burada yeniden birleşmişler,” dedi Tom. “Kaymon sadece tehlikede olduğunda üçe bölünüyor.”

Kısa bir süre sonra Tom ve Elenna bir tepeye ulaştılar. Kendilerini rüzgârlı bir arazinin ortasındaki, karanlık bir şatonun önünde bulmuşlardı.

Elenna haritayı açarak “Burada hiç şato gözüküyor,” dedi.

Tom araziye inceledi, keskin görüş gücüyle şatoya dikkatle baktı. Şatonun etrafı bulanık, yeşil bir suyla çevrelenmişti. Tom, gözlerini kısıtı. Yükselen granit duvarlar, ölümcül sırlar saklıyor gibiydi.

“Görünüşlerini hiç beğenmedim,” dedi Elenna içi ürpererek.

Tom, kalenin sivri duvarlarına baktı. Bir şeyler hareket ediyordu.

“Kaymon’u görebiliyorum!” dedi.

Kalenin duvarlarının tepesinde, kuyruğunu sallayarak bir ileri bir geri yürüyen dev bir köpek vardı. Köpek birden durdu ve sarı gözlerinde

alevler parlayarak Tom'la Elenna'ya döndü. Bir süre sonra geniş çenesi açıldı ve arazide korkunç bir uluma duyuldu.

“Bizi gördü,” dedi Elenna.

Tom kılıcını çekerek. “O zaman onu bekletmeyelim!” dedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KORKUNÇ ŞATO

Tom ve Elenna, arazideki uzun çimenlerin arasından zikzaklar çizerek şatoya yaklaştılar. Alçak tepelerin ve yükseltilerin arasından ilerleyerek, Kaymon'un görüş alanından çıkmayı umuyorlardı. Nihayet kanala ulaştılar ve dinlenme fırsatı buldular. Şatoya giden yolu yarılamışlardı. Şato, girdaplı, kırmızı göğe doğru kapkara bir kule gibi yükseliyordu.

“Köprüyü indirmişler,” dedi Tom, hendeğin ilerisine bakarak. “Ve kapı açık. Etrafta kimse yok, ışıklar da kapalı. Belki şato terk edilmiştir, ne dersin?”

“Bundan emin olamayız,” dedi Elenna.

“Biliyorum,” diye yanıt verdi Tom. Kendini rahatsız hissediyordu. “Ama oraya girmemiz gerekiyor.”

“Kaymon’u görebiliyor musun?” diye sordu Elenna.

Tom, “Hayır. Buradan göremiyorum,” dedi ve cesaretini topladı. “Haydi!”

Eğilerek şatoya doğru ilerlediler ve köprüyü geçmeye başladılar. Köprünün tahtaları, çocuklar yürüdükçe gıcırdıyordu. Tom köprünün ortasına geldiğinde, ayağının altındaki tahta çatırdadı ve parçalanarak aşağıya düştü. Tahta parçası hendekteki suların içine gömülürken, köprüde bir delik oluşmuştu.

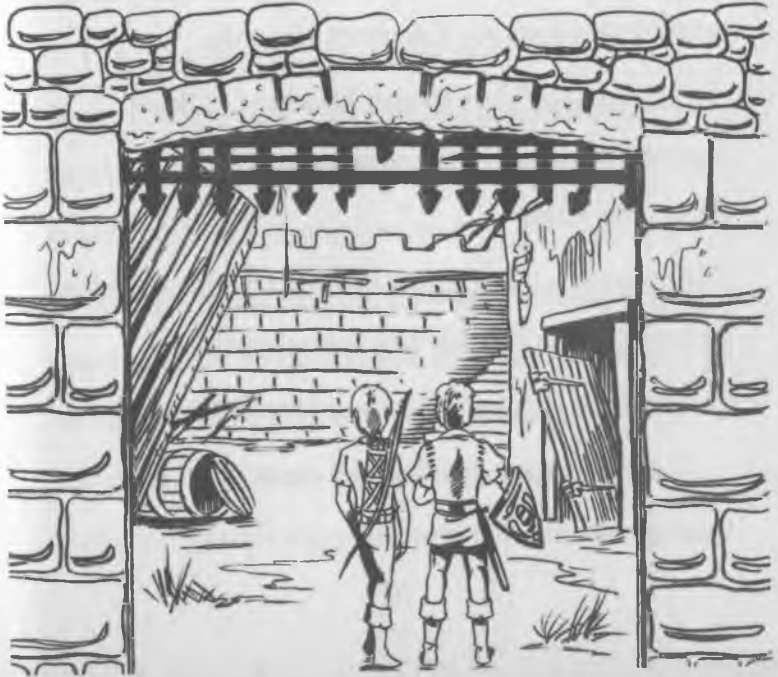
“Dikkatli ol,” dedi Elenna’ya. “Köprü parçalanıyor!”

Her adım attıklarında, ayaklarının altındaki tahtanın sağlamlığını kontrol ederek ilerlediler.

Kapıdan girerken Tom, etrafına bakındı.

Taşlar kaygandı. Dört bir yandan pis kokulu sular damlıyordu. Kapıları kulplarından iterek açtılar.

Şatodaki odalar, sanki insanlar burayı panik içinde terk etmiş gibi devrilmiş mobilyalarla doluydu.

“Sence ne olmuş burada?” diye sordu Elenna. Endişeyle etrafını süzüyordu. “Herkes nerede?”

“Belki de Kaymon onları kovalamıştır,” dedi Tom. Şatonun surlarına baktı. Kötü Canavardan hiç iz yoktu.

“Canavar nerede?” diye sordu Elenna.

“Ben de bunu öğrenmek istiyorum,” dedi Tom. “O, bizi bulmadan biz, onu bulmalıyız!” Kılıcını çekti ve avluda dolaşmaya başladı. Kapalı kapıları tekmeleyerek açıyor, Canavarı arıyordu.

“Geride dur,” diye uyardı Elenna’yı. “Okunu yayında hazır tut ve Canavar belirdiğinde ona fırlatmaya hazır ol.”

Odaların içine girdiler. Her bir oda, bir diğerine açılıyordu ama hâlâ bir şey bulamamışlardı.

“Belki de gitmiştir,” diye mırıldandı Elenna.

“Sanmıyorum,” diye karşılık verdi Tom.

“Savaşmaya hazırlanıyordur.”

Ahşap döşemelerin altından zayıf bir ses geldi.

“Bir ses duydu mu?” diye sordu Elenna, gözlerini iri iri açarak.

Tom derin bir nefes alıp “Merhaba!” diye bağırdı. “Kimse var mı?”

Kulaklarını dört açmışlardı, nefes bile almıyorlardı. Ses yeniden duyuldu, fakat bu defa şüphe yoktu. Ayaklarının altında bir yerlerde insan sesleri yankılanıyordu.

O sırada şatodan bir uluma sesi geldi. Tom hemen avluya çıktı. Kaymon, yeniden şatonun kapısının üstündeki surlarda belirmişti. Tom, kılıcının kabzasını sıkıca tuttu.

Ardından gölgelerin arasında bir hareketlenme hissetti. Uzun boylu, kel kafalı bir adam ortaya çıkmıştı. Kıyafetleri yırtık pırtıktı ve elinde boğumlu bir asa tutuyordu. Gözlerinden biri, bir kumaş parçasıyla kapatılmıştı.

“Kerlo!” dedi Tom hayretle. Karşısındakinin, Gorgonia’ya ilk geldiklerinde onları karşılayan bekçi olduğunu hatırlamıştı.

Adam esasına yaslandı ve tek gözüyle Tom’u süzdü. “Birilerinin yardıma ihtiyacı var galiba,” dedi.

Elenna kapıda belirmişti. Bir an geçit bekçisine baktı, ardından Tom’a döndü. “Sesler giderek yükseliyor,” dedi. “Sanırım zor durumdalar.”

Tom, Kaymon’a baktı, köpek hâlâ surlarda dolaşıyordu. Sonra kılıcını çekti ve Elenna ile içeri girdi. Köpekle daha sonra uğraşacaktı. Önce şatonun karanlık mahzenlerine hapsedilmiş esirleri kurtarmalıydı.

ALTINCI BÖLÜM

ZİNDANLAR

Tom ve Elenna şatonun alt kısımlarına ulaşmak için koşturmaya başladılar.

Gıcırdayan bir kapıyı ittiklerinde, uzun bir koridora çıktılar. Koridor, meşalelerle aydınlatılmıştı.

“Kerlo ne yapıyor burada?” diye sordu Elenna.
“Bizim yanımızda olduğunu hissediyorum ama bundan pek de emin olamıyorum.”

“Ne demek istediğini biliyorum,” diye yanıt verdi Tom. “Kerlo’nun ne söylediğini her zaman anlayamıyorum ama düşmanımız olmadığına neredeyse eminim.”

Birkaç geçitten geçtiler ama geçitlerin açıldığı odalar bomboştu. Dönerek ilerleyen merdivenler, aşağı doğru iniyordu. Hava küf kokulu ve ağırdı, etrafta fareler koşturuyordu.

“Ne kadar büyük bir yer burası!” dedi Elenna. “Tutsakları nasıl bulacağız?”

“Bulmamız gerekiyor!” dedi Tom. “Etrafı dinleyelim!”

Örümcek ağlarının sarktığı koridorda ses çıkarmadan durdular. Aşağıdaki insanların seslerini dinlemeye başladılar.

Aniden, diğerlerinin arasından bir ses yükseldi. “Bize yardım edin! Lütfen bize yardım edin!”

Tom, tavandan sarkan örtüye baktı. Örtü, sanki rüzgârdan havalanıyormuş gibi kıpırdıyordu.

Tom ilerledi ve örtüyü aralayınca, aşağıya doğru inen inen taş merdivenleri gördü. Duvarlar, meşalelerle donatılmıştı.

Tom, Elenna'ya baktı ve "Buradan!" diye haykırdı. Duvardan bir meşale aldı ve birlikte

şatonun en derinlerindeki hücrelere doğru ilerlemeye başladılar.

Çocuk, kasvetli ve kötü kokulu zindanları görünce ürperdi. Duvarlar rutubetten kararmıştı ve üzerleri küfle kaplıydı. İlerledikçe giysilerine, yapışkan örümcek ağları dolanıyordu.

Elenna dehşet dolu bir sesle, “Korkunç bir yer burası,” diye fısıldadı.

Sesler yükseldi. “Buradayız! Bize yardım edin!”

Tom köşeyi dönünce, nihayet tutsakları görebildi. Pis bir odanın içinde yaklaşık on adam vardı. Bileklerinden zincire vurulmuşlardı ve kıyafetleri yırtık pırtıktı.

Mahkûmlar zincirlerini zorlayarak ileri atıldılar. “Yardım edin! Bizi kurtarın!” diye bağıldılar.

Tom ve Elenna koşup, adamlara su verdiler.

“Kimsiniz siz?” diye sordu Tom.

Diğerlerinden daha uzun boylu ve iri yapılı bir adam ayağa kalktı. Kalkarken, onu duvara bağlayan zincirleri, şangırdadı.

“Bizler Gorgonialı asileriz,” dedi. “Buraya gelmeyi nasıl başardınız? Yoldaşlarımızdan birine rastladınız mı?”

Tom başını sallayarak “Üzgünüm,” dedi.

“Kimseyi görmedim.”

“Lütfen bizi kurtarın,” diye yalvardı adam.

Tom, esirlerin kelepçelerine baktı; eski ve paslıydılar. “Kıpırdamayın!” dedi adama ve kılıcını çıkarıp, ucunu zincirlerin kilidine soktu.

Kilidi sertçe zorladı. Ama kılıcın ucu kayarak adamın derisini kesti. Adam, acıyla bağırdı.

“Özür dilerim,” dedi Tom. “Bir daha deneyeceğim.”

Tüm dikkatini kilidi açmaya vermesi gerekiyordu!

Kılıcın ucunu bir kez daha kilide soktu. Adam, endişeyle onu izliyordu. Kılıcı yeniden çevirdi ve bu defa demir kelepçe açılıverdi.

“Teşekkürler,” dedi adam. “Adamlarımı da kurtarabilirsen buradan gidebiliriz.”

Kısa bir süre sonra, tüm esirler zincirlerinden kurtulmuştu. Ayağa kalkıp, uyuşmuş bileklerini ovdular. Minnetle Tom’a gülümsüyorlardı.

Uzun boylu adam “Kimsiniz?” diye sordu. Elini Tom’un omzuna koyup, Elenna’ya keskin bir bakış fırlattı.

Tom, “Biz başka bir ülkeden geliyoruz,” dedi. “İyi bir büyücünün arkadaşlarıyız.” Bu insanlara hikâyesinin ne kadarını anlatabileceğini bilemiyordu.

“İsyanımıza yardım ettin!” dedi bir adam. “Teşekkürler! Ama bizi gördüğünü kimseye söyleme. Malvel’in bundan asla haberi olmamalı!”

Tom, kötü büyücünün adını duyunca ürpermişti. “Malvel bizden hiçbir şey öğrenemez,” dedi. “Size başka bir yardımda bulunabilir miyiz?” Malvel’e karşı isyan eden herkesin iyi insanlar olduğuna emindi.

“Yeterince yardım ettiniz,” dedi adam. “Fakat unutma; bizimle hiç karşılaşmadın!” Ardından adamlar zindandan çıkıp, orayı terk ettiler.

Geçit bekçisi birden gölgelerin arasında belirdi.

“Sizce bu akıllıca bir hareket miydi?” diye sordu Kerlo, tek gözünü Tom’un yüzüne dikerek. Çocuk, ona şüpheyile baktı.

“Açlıktan ölmek üzerelerdi,” dedi Elenna.

“Onları serbest bırakmak zorundaydık.”

Kerlo’nun gözü kıza yöneldi. “Zorunda mıydınız gerçekten?” diye hırladı. “Bu adamların neler yapabileceğinin farkında mısınız?”

Tom, geçit bekçisine baktı. Kafası karışmıştı. Adamları serbest bırakmak iyi bir fikir değil miydi yoksa? “Malvel’e karşı isyan başlatmışlar. Bizimle aynı taraftalar, öyle değil mi?” diye sordu.

Fakat Kerlo sadece arkasını döndü ve cevap vermeden merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Tom da bekçinin ardından merdivenlere yönelmişti ki, birden meşalesinin ışığında merdivenlerin girişinde bulunan bir şeyi fark etti.

Meşalesini yaklaştırdı. Katlanmış bir kumaş parçasıydı bu. Kumaşı sıkıştığı yerden çekti. Elenna da çocuğun omzunun üzerinden bakıyordu. Tom, dikkatlice kumaşı açtı.

“Nedir o?” diye sordu Elenna.

“Bir tutam saç,” dedi Tom şaşkınlıkla. “Ve kırmızı bir ipek parçası.”

Elenna şaşırmıştı. Kahverengi saçı aldı ve Tom’un kafasına tuttu. “Senin saçınla aynı renk!” diye fısıldadı.

Tom, kırmızı ipeği aldı. “Üstüne bir şey işlenmiş,” diye mırıldandı. “Elenna, benim için tutar mısın şunu? Işığı yaklaştırıp dikkatlice bakmak istiyorum.”

Elenna, ipeği parmaklarının arasında gerdi.

Kumaşın üstüne sarı bir iplikle birtakım yazılar işlenmişti.

“Yaz dönümü arifesi,” diye okudu Tom. “Ama... ama bu, benim doğum günüm!”

İki arkadaş birbirlerine baktılar.

Elenna, “Bunu kayıp baban bırakmış olabilir mi acaba?” diye sordu.

Tom, babası Taladon’u hiç görmemişti. Babası, o daha bir bebekken ortadan kaybolmuştu.

“Sence baban buraya gelmiş olabilir mi?” diye tekrar sordu arkadaşı.

Tom, ipek parçasına bakmaya devam etti. Babasının, o sırada bulunduğu noktada olduğunu hayal ediyordu! Bir an ona hiç olmadığı kadar yakın hissetmişti kendini. Elindeki ipek kumaşı sımsıkı tuttu.

“Haydi, Elenna,” dedi. “Babam doğru olanı yapmamı isterdi. Yenmemiz gereken kötü bir Canavar var.”

Tom, koşarak merdivenleri tırmandı. Bu görevi tamamlamaya kararlıydı!

YEDİNCİ BÖLÜM

YENİLGİ!

Ansızın, merdivenlerde boğuk bir kükreme duyuldu. |

“Kaymon!” dedi Elenna. “Sesi yakından geliyor!”

“Surlardan inmiş olmalı,” diye karşılık verdi Tom. Üzerinde gizemli yazı bulunan kumaşı cebine sokuşturdu.

Ardından koşarak merdivenlerden çıktı. Babasının ona bıraktığı sihirli pusulayı cebinden çıkardı. Pusulanın iğnesi, *Tehlike* ya da *Kader*

yazısını göstererek Tom'a önemli kararlar almasında yardımcı oluyordu. Çocuk, koridorda koşarken iğne, iki yana doğru gidip geliyordu.

İsyancılardan iz yoktu. Tom, adamların şatoyu terk etmiş olduklarını düşündü.

Avluya çıkan odaya doğru koşarken Elenna'nın, tam arkasında olduğunu duydu. Açık kapının ardında Kaymon'un sabırsızlıkla onu beklediğini gördü.

Tom pusulaya tekrar baktı. İğne, belirgin bir biçimde *Kader* kelimesini gösteriyordu.

Pusulasını cebine koyan Tom, kılıcını çekti. Kılıcın çeliği kırmızı gökyüzünü yansıtıyor, avluya çıkarken ateşten bir yılan gibi parlıyordu. Tom kalkanını kaldırdı, savaşmaya hazırdı. Ardından açıklığa çıktı, çizmelerinin topuk sesleri taş zeminde yankılanıyordu. Elenna, tam arkasında gözleri parlayarak yayına bir ok yerleştirmişti.

“Beni koru,” dedi Tom ona. “Ama sakın kendini tehlikeye atma.”

Avlunun ortasına doğru yürüdü, gözlerini Canavara dikmişti. Kaymon bir ileri bir geri yürüyor, pençeleri taş zemini tırmalıyordu. Kötü Canavarın sarı gözleri, vahşetle parlıyordu.

Tom, kılıcını kaldırarak Canavara yaklaştı.

Kaymon duraksadı. Boğazından derin ve tehditkâr bir hırıltı geliyordu.

Tom, Canavara doğru atılırken, "Gümüş'ün intikamını alacağım!" diye bağırdı.

Çocuk ona doğru yaklaşıırken, Kaymon hırlayarak eğildi. Ardından dev bacaklarını gerdi ve Tom'un kafasına doğru atıldı! Tom kılıcını savurdu ama Canavara isabet ettirememişti. Hemen toparlanıp, kalkanını ve kılıcını hazırladı.

Kaymon, surlara çıkan basamakların yanına inmişti. Hırlayarak tekrar Tom'a doğru atıldı ama bu defa zıplayışının ortasında bedeni sarsıldı ve birdenbire havada üç köpek belirdi.

Çığ gibi bir gürültüyle birbirlerinden ayrılan köpekler, zemine indiler. Tom, sağa sola bakındı. Üç köpek birden, etrafını sarmıştı. Ona doğru yavaşça ilerlerken, gözleri uğursuz bir memnuniyetle parlıyordu. Köpeklerin tehditkâr hırıltıları, tüm

avluyu doldurmuştu. Tom, parlak kılıcıyla çaresizce üçünü de uzakta tutmaya çalışıyordu. Fakat iki tanesiyle savaşmak için döner dönmez, üçüncüsü pençelerini Tom'a doğru savurdu.

Çocuk, altın çizmelerin ona verdiği gücü kullanarak, köpeğin kafasının üzerine doğru zıpladı. Canavarın dev çenesi, çocuğun ayaklarını yakalamak için hızla açılıp kapandı. Sonunda Tom, avlunun duvarına çarptı. Oradan aldığı güçle tekrar havalanarak, köpeklerin tepesinden geçti.

“Avantia için!” diye bağırdı. Havadayken kılıcıyla köpeklerin kafalarına saldırmıştı.

“Aferin!” diye seslendi Elenna.

Tom, enerji ve güçle doluydu. Tekrar yere indiğinde altın zırhın ona cesaret verdiğini hissetti. Canavarlar tekrar ileri atıldılar, fakat dişlerini Tom'a geçiremeden çocuk, tekrar zıpladı ve havada bir takla attı.

Köpeklerden biri, jilet gibi keskin pençeleri ve dişleriyle ona doğru zıpladı. Tom, köpeğin burnuna bastı ve tekrar zıplayarak yere indi.

Köpekler öfkeyle hırlıyorlardı. Tom, onların kendisine doğru yaklaşımlarını izledi. Bir kez daha zıplamak istiyordu ama bu defa çok geç kalmıştı.

Köpeklerden biri pençesini savurdu ve kıvrık, sarı tırnakları Tom'un bileğine geldi. Tom'un

elinden kayan kılıcı, şangırtıyla taş zemine düştü. Köpek, tekrar pençesini savurdu ve kılıcı, avlunun Tom'un uzanamayacağı bir köşesine yolladı.

Tom, bileğindeki acıyı umursamadan kalkanını tuttu ve üç köpeğin ona doğru yöneldiklerini gördü.

Onları durdurmak imkânsızdı!

Canavarların dişlerinden salyalar akıyordu ve pençeleri çocuğa doğru uzanıyordu. Tom hayatta kalabilecek miydi?

SEKİZİNCİ BÖLÜM GÜCE KARŞI ZEKÂ

Üç köpek, aynı anda ileri doğru atıldı. Fakat Tom havaya zıplayınca, üçü de çılgınlık atarak birbirleriyle çarpıştı.

Tom, bu defa aşağı atladı ve tüm ağırlığıyla dev köpeklerden birinin kafasına indi. Köpeğin kafasından ve sırtından aşağı kaydı.

Yara almamak için kalkanını kullanmış olsa da yere sert bir iniş yapmıştı. Kılıcını çekti ve sırtını duvara yasladı. Bir sonraki saldırıya hazırды.

Üç köpek de gözleri nefretle parlayarak, sırtlarındaki tüyler dimdik olmuş bir halde Tom'a döndü.

Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, diye düşündü Tom, bu kötü yaratıklara karşı koyacağım ve onları yeneceğim!

Fakat üç köpeğin karşısında tek başınaydı! Tom birinden kaçmayı başarsa bile diğer ikisi onu bekliyor olacaktı.

Elenna bir ok attı. Ok, köpeklerden birinin ön pençesinin yanına düştü. Canavar dönüp, gözlerini Elenna'ya dikti ve ağzını açtı.

Tom, arkadaşını köpeklerden korumalıydı! *Onları tuzığa düşürmeliyim,* diye düşündü. Duvara doğru koştu ve açık kapılardan birinden içeri girdi. Ardından kapıyı kapatarak, yıldırım hızıyla diğer odaya koştu. Bu oda uzun, dar bir koridora açılıyordu.

Geriye bakınca, köpeklerin ilk kapıyı kırmış olduklarını gördü. İçeri girmek için birbirleriyle kavga ediyorlardı. Nihayet birbirlerini ısırıp hırlayarak, odaya girmeyi başardılar.

Tom'un planı işe yarıyordu. Köpeklerin, şatonun dar bölümlerine sığması mümkün değildi.

Tom, kapının ardında Elenna'yı gördü. "Oklarını yolla!" diye seslendi. "Açıklığa çıkmalarına sakın izin verme! Beni kovalamalarını istiyorum!"

"Bu çok tehlikeli!" diye bağırdı Elenna.

"Hayır, değil!" diye seslendi Tom. "Eğer beni yakalamak istiyorlarsa, tek bir köpek haline gelecekler. O zaman kazanma şansım artacak!"

Birkaç saniye sonra geçitten bir ok fırladı ve köpeklerden birinin beline saplandı. *Aferin Elenna!* diye düşündü Tom. Koridor boyunca koştu ve omzunun üstünden geriye baktı. Elenna'nın oklarının onları yönlendirmesiyle üç köpek birden ikinci kapıyı zorluyordu. Her biri, bir diğeri

önüne geçmeye çalıştığından sürekli hırlıyor ve itişip kakışıyorlardı.

“Haydi, yakala beni!” diye bağırdı Tom. “Eğer becerebilirsen!”

Üç ağız da öfkeyle açıldı ve koridorda korkunç

bir gürültü koptu. Tom, köpeklerin yeniden bir bütün olduklarını görünce gülümsedi. Başarmıştı!

Bir süre sonra dili dışarı sarkmış dev Kaymon, koridorda ölümcül gözlerle koşmaya başladı. Tom, Canavarın zar zor soluk aldığını ve neredeyse kalbinin göğsünden fırlayacağını fark etti. Hayvanın dişlerinden yoğun bir salya akıyor ve her adım atışında pençeleri, yerde derin çukurlar açıyordu.

Tom duvar halısını çekti ve zindana doğru koştu. Kalbi hızla çarpıyordu, esintili merdiven boşluğundaki gölgeye gizlendi. Kaymon, uluyarak hızla yanına yaklaşıyordu. Canavar geçip gittiğinde, Tom tekrar merdivenlere yöneldi. Kaymon onun ayak seslerini duyunca, o yöne doğru döndü ama dengesini kaybederek yere yuvarlandı. Yavaşça ve zor bela nefes alarak ayağa kalktığında, göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Yorulmuştu, bedeni, bütün bu kovalamaca için çok iriydi.

Tom tekrar koridora geldiğinde, arkasındaki merdiven boşluğunda pençe seslerini duydu. İşi kolay olmayacaktı! Koridorda hızla ilerledi ve kendini gördüğü ilk odaya attı.

Elenna oradaydı ve yayını germiş, hazır bekliyordu.

“Hemen saklan,” dedi Tom onun yanından hızla geçerken. “Yanından geçmesine izin ver. Eğer kovalama şansın olursa, onu arkadan vur. Çok yorgun ve bence kalbi çok dayanmayacaktır.”

“Bol şans,” dedi Elenna.

Tom, avluya doğru yöneldi ve siperlere doğru yürümeye başladı. Tepeye ulaştığında, Kaymon basamakların başındaydı. Devasa Canavarın kötü durumda olduğu belliydi. Ardına kadar açtığı ağzından kırmızı dili sarkıyordu. Dudaklarının etrafında köpükler birikmişti.

“Haydi!” diye bağırdı Tom. “Gel de yakala beni!”

Kaymon öyle bir kükredi ki Tom'un ayaklarının altındaki taşlar titredi. Tüm gücünü toplayan Canavar, üçer üçer basamakları çıkmaya başladı. Tom, olabildiğince hızlı koşuyordu.

Elenna ise aşağıdaki avludaydı. Canavar, mazgallı siperler boyunca Tom'un peşinden koşuyordu. Elenna'nın attığı oklar duvarlara çarparak sekiyor, çoğunlukla Canavarı ısıkılıyordu.

Tom, şatonun kapısına koştu. Köprünün altındaki hendeğin çamurlu bataklığına bakıp, omzunun üstünden Kaymon'a bir göz attı. Canavar, hâlâ onun peşindeydi. Gövdesi kabarmış, nefes nefese kalmıştı. Tom, siperlerden aşağı atladı. Dağ Trolü Arkta'dan aldığı kartal tüyleri kalkanında duruyordu ve onu bu düşüşten koruyacaklarını biliyordu.

Tom boşluğa atladığında, Elenna'nın avludan onu cesaretlendirmek için bağırdığını duydu.

Tom, hızla köprünün çürümüş tahtalarının üstüne indi ve koşmaya başladı. Tahtalar ağırlığının altında çatırdıyordu.

Kaymon surların tepesindeydi ve ona bakarak hırılıyordu.

“Haydi, izlesene beni!” diye bağırdı Tom. “Yoksa çok mu yoruldun?”

Kaymon vahşı bir hırlamayla şatonun surlarından köprüye doğru atladı. Ağzından salyalar akarak yere indiğinde, çürük tahta köprü yıkıldı. Uzun bir tahta parçası havaya fırlayıp, Tom'a doğru uçu. Çocuk kenara çekildi ama tahta parçası yanağına gelmiş ve çarptığı yeri kanatmıştı.

Dev köpek, hendeğin içine düşünce etrafa yeşil sular saçıldı. Tom, hendeğin kenarında durdu ve kötü Canavarın çırpınarak kafasını yukarıda tutabilmek için çabalamasını izledi.

Bir an için ona acımıştı. Ama bu duygu çabucak yok oldu, Kaymon kötü bir yaratıktan başka bir şey değildi.

Elenna kapının girişindeydi. Parçalanmış köprünün üzerinden dikkatle geçerek, Tom'un yanına ulaştı.

Canavarın gözlerindeki ürkütücü ışık sönmeye başlamıştı. Bedenini saran yosunlar, onu aşağı çekiyorlardı. Canavarın dev kafası suyun üstünde son bir kez daha belirdikten sonra, Tom suda girdap oluşmaya başladığını gördü. Sanki görünmez bir kepçe ile karıştırılan bir çorba gibiydi.

Girdap, giderek hızlandı ve ortasında bir delik açıldı.

“Bak!” diye bağırdı Elenna. Deliğın dibinde beliren mavi gökyüzünü ve karlarla kaplı dağları işaret ediyordu. “İşte Avantia! Nanuk’u eve yollayabileceğiz!”

Tom’un içini aniden bir korku kapladı. Avantia’ya açılan geçit sadece birkaç değerli saniye boyunca açık kalırdı.

Nanuk neredeydi?

DOKUZUNCU BÖLÜM

GÖLGE OYUNU

Tom, arazinin ilerisinden gelen dev ayak seslerine doğru yöneldi.

“Nanuk!” diye bağırdı rahatlayarak. Dev Kar Canavarı ona doğru geliyordu. Fırtına da dörtlale onun peşinden koşuyordu.

“İşte geliyor!” diye bağırdı Elenna. “Gümüş’ü taşıyor!”

Nanuk’un kollarında kurdu taşıdığını gören Tom, “Bizi bulma vaktinin geldiğini anlamış olmalı,” dedi.

İyi Canavar durdu ve Elenna'nın yanına çömeldi. Elenna böylece Gümüş'ü rahatça görebilecekti. Kurt zayıf ama hâlâ canlıydı. Hatta endişeyle ona doğru eğilen Elenna'nın elini yalamayı bile başarmıştı.

"Tüm yaraları iyileşmiş," dedi Elenna. Gümüş'ün kürkünü kontrol etmişti. "Ama sanırım hâlâ o mücadeleden dolayı bitkin. Ayağa kalkamıyor bile."

Nanuk kocaman, şefkatli gözleriyle Tom'a baktı ve hafifçe homurdandı.

"Gümüş'ü Avantia'ya götürmek istiyor, böylece orada iyileşebilir," dedi Tom. Kemerindeki kırmızı mücevher sayesinde Nanuk'u anlamayı başarmıştı.

"Evet," dedi Elenna. "Bu iyi bir fikir." Kollarını açıp Gümüş'ün boynuna sarıldı. "Yakında görüşeceğiz," dedi yüzünü kurdun gri, kalın kürküne gömerek.

Tom hendeğe baktı. Dönen sular yavaşlamaya, geçit küçülmeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra yok olacaktı ve Nanuk orada kalacaktı.

“Elenna!” diye seslendi Tom nazıkçe. “Fazla vaktimiz kalmadı!”

Elenna geriledi. “Tabii, elbette,” dedi gözyaşlarını koluna silerek.

“Nanuk!” diye seslendi Tom. “Atla!”

Yaralı kurdu kollarında taşıyan Kar Canavarı,

hendeğin içine atladı. Teşekkür edercesine onlara son bir kez daha minnetle bakıp, geçide girdi.

Sular önce köpürdü ardından duruldu. Sonunda yüzeyde sadece birkaç dalga kalmıştı.

“Umarım güvende olur,” diye mırıldandı Elenna suya bakarak.

Tom, elini Elenna’nın omzuna koydu. “Öyle olacağına eminim,” dedi. “Aduro onu kısa sürede eski haline getirecektir. Göreceksin.”

Fırtına kafasını çocuklara doğru uzatarak, burnunu Elenna’nın yüzüne dokundurdu.

“Özledim seni oğlum!” dedi Tom. Atın burnunu ve boynunu okşadı. “Nanuk’un Gümüş’le ilgilenmesine yardım ettin. Ama sana vereceğim başka bir iş var Fırtına. Bizi bir sonraki görevimize götürmelisin. Aduro’nun bize görevimizi kısa süre içinde söyleyeceğine eminim.”

Tam o sırada bir şey, Tom’un dikkatini çekti. Hendekteki çamurlu suyun üstünde, Kaymon’un

gözden kaybolduğu noktada parlak bir şey belirmişti.

“Bu da ne?” diye sordu Tom ve suyun kenarına yürüdü.

“Kaymon’un boynundaki beyaz mücevher,” dedi Elenna.

“Evet, o!” diye karşılık verdi Tom. “Sanırım ona ulaşabilirim.” Eğildi ve suya uzandı. Elenna, düşmemesi için onu kemerinden tutuyordu.

Mücevher, çocuğun ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Tom kılıcını çekti ve kıvrık ucunu ileri uzattı. Sonunda mücevheri yakalayabilmişti. Mücevheri giysisine sildi ve üstündeki çamurları temizledi.

“Kemerim için bir mücevher daha!” dedi. “Acaba ne işe yarıyor?”

“Onu kemerine yerleştir, yakında öğreniriz,” dedi Elenna.

Tom mücevheri kemerine yerleştirdi.

“Peki ya şimdi?” diye sordu Elenna. “Bir şey hissediyor musun?”

Tom, başını iki yana salladı. “Hiçbir değişiklik yok.”

Birkaç saniye sonra Tom, bir şeyler olup olmayacağını merak etmeye başlamıştı ki mücevher, beyaz bir ışık saçmaya başladı.

Tom gözlerini ovuşturdu. “Ne oldu?” dedi heyecanla.

İyice görebilmek için birkaç defa gözlerini kırıştırdı. Elenna'ya baktığında onun, hayretler içinde arkasındaki bir şeye baktığını gördü.

Tom arkasına döndü. Ayaklarının ucundan kendi gölgesi uzanıyordu. Ama bunda bir tuhaflık vardı. Gölge kendi kendine hareket ediyordu.

Tom ona bakarken, gölge ayağa kalktı ve elini beline koyup, kafasını hafifçe çevirdi.

“Şey... merhaba...” dedi Tom.

Gölge geriye doğru zıpladı, sanki Tom'un sesini duymuş gibiydi. Ardından eğildi ve ellerini dizlerine koydu.

“Gülüyor!” dedi Elenna hayretle.

Gölge tekrar doğruldu ve arazide koşmaya başladı.

“Kaymon sayesinde görevimizde bize eşlik edecek bir arkadaşımız daha oldu!” dedi Tom sırıtarak.

Gölge havaya zıpladı ve sessizce el çırdtı.

O, çocukların önünde koşarken, Tom gülerek onu izliyordu. Malvel'in bir sonraki saldırısına yeni arkadaşlarıyla birlikte hazırđılar.

Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın!

Karşınızda

DEV MAMUT FİLDİŞİ

Tom, Elenna ve dostları, Avantia'nın iyi
Canavarlarını Karanlıklar Diyarı Gorgonia'dan
kurtarabilecekler mi?

GİRİŞ

“Kılıcımın tadına bak!” diye bağırdı Marco ve bir ağacın dalından ibaret olan silahını savurdu. “İşte! Gorgon asilerinin düşmanlarından birinin daha icabına baktım!”

Yakınlardan annesinin sesi geldi. “Marco! Nöbetinin başına dön!”

Marco, içini çekerek tahta kılıcını kemerine yerleştirdi ve nöbet tuttuğu ağaca tırmandı. Ormanın kenarındaki bir meşe ağacıydı bu. Dallarına çıktığında, yaşadıkları asilere ait küçük kampı izleyebiliyor ve ormanın karşısında bulunan kuzeydeki tepeleri görebiliyordu.

Asilerin kamp alanı, Gorgonia’nın ormanlık bir bölgesindeydi. Asilerin liderleri buraya gelip, Kara Büyücü Malvel’i devirmek için planlar yapıyorlardı.

Marco’nun görevi çok önemliydi. Gorgonialı

muhafızlardan birini gördüğünde koşup Üstatlara ve kadınlara haber vermesi gerekiyordu. Asiler, silahlarını hemen üstü ağaç dalları ve yapraklarla örtülü bir çukura gizliyorlardı. Sonra sıradan birer avcı veya tüccar kıyafeti giiyorlardı.

Marco, dalın üstüne yerleşti. Soğuk rüzgârı engellemek için gömleğinin yakasını boynuna çekti. Uzaktaki bir tepedeki hareketlenme dikkatini çekmişti. İleriye doğru baktı ama ne gördüğünden emin değildi. Ağacın daha da tepesine tırmandı ve hayretle tepedeki şeye baktı.

Pırıl pırıl pulları olan dev bir yaratıktı bu gördüğü. Gorgonia'nın kırmızı göğüne karşı devasa, siyah, deri kanatlarını iki yana açmıştı. Burun deliklerinden beyaz dumanlar çıkıyordu.

"Bir ejderha!" diye mırıldandı Marco. Daha önce hiç ejderha görmemişti ama bu güzel, efsanevi Canavarlarla ilgili hikâyeler dinlemeyi çok severdi.

Karşıdaki tepede gördüğü yaratık, kesinlikle bir ejderhaydı!

“Harika!” dedi Marco. Ama nereden gelmişti bu ejderha? Gorgonia’da hiç ejderha yoktu ki.

Üstatlara haber vermesi gerekiyordu. Tam ağaçtan iniyordu ki ormanın uzak bir köşesinde bir şey fark etti. Ağaçlar, sanki bir şey onları sarsıyormuşçasına sallanıyordu.

Marco etrafına bakarken, dev bir yaratık ormanın içinden çıkıverdi. Neredeyse ev büyüklüğünde bir mamuttu bu. Ayaklarına dek uzanan kahverengi, kalın tüyleri vardı. Mamut, bir savaş çılgılığı atarak başını yukarı kaldırdı ve hortumunu havaya savurdu.

Ardından ejderhanın bulunduğu tepeye doğru ilerlemeye başladı. Marco, mamutun kulaklarındaki eski yara izlerini görebiliyordu ama asıl dikkatini çeken uzun, kıvrık dişleriydi.

Mamutun dişleri altın gibi parlıyordu.

Ejderha dönüp, başını kaldırdı. Havalanmaya hazırlanarak kanatlarını açtı. Fakat çok geç kalmıştı. Mamut, ejderhanın pullu gövdesini kaptı. Uzun dişleriyle yakaladığı ejderhayı kendine doğru çekiyordu. Marco çaresizce, mamutun dev hortumunu ejderhanın gövdesine dolayıp, zavallı yarattığı ormana sürüklemesini izledi.

“Bırak onu!” diye bağırdı Marco.

Mamut hemen kafasını kaldırdı. Marco şaşırdı; Canavar onu duymuştu! Mamutun  fke ve kötülük dolu küçük, kırmızı gözleri, ormanı taradı. Ardından Canavar, ağaçların arasına daldı ve Marco’ya doğru ilerlemeye başladı.

Mamut, dev kafasını gövdesine vurunca meşe ağacı sallandı. Kökleri kopuyormuş asına çıtırtılar yükseliyordu. Ağaç, tehlikeli bir şekilde iki yana sallanmaya başladı. Marco, düşmemek için ağacın gövdesine sarılmıştı.

Fakat Canavar, ağacı öylesine güçlü sarsıyordu ki altın dişleri, ağacın gövdesine saplanmıştı. Dişlerini kurtarmak için başını iki yana salladı. Dişlerinden yoğun bir sıvı akıyor ve aşağı damlıyordu. Sıvı, etrafa korkunç, zehirli bir koku saçıyordu.

Ağaç öyle bir açıda durdu ki Marco güvenli bir şekilde aşağı atlamayı başardı.

Hemen ayağa kalkıp, köye doğru koştu.

Fakat koşarken gördüğü şey nedeniyle az kalsın kalbi duracaktı. Gorgonialı muhafızlar yol boyunca ilerliyorlardı...

BİRİNCİ BÖLÜM

KURTARIŞ!

“Tom!” diye seslendi Elenna gülümseyerek.
“Yeni arkadaşınla oynamaya ara vermezsen,
bir sonraki Canavarla ilgili görevimize asla
başlayamayacağız.”

Tom, “Senin de gölgen birden canlansa, sen
de benim gibi davranırdın!” diye karşılık verdi
sırıtarak. O sırada şatonun bir köşesini dönen
gölgesine bakıyordu.

Tom, Gorgon Köpeği Kaymon’un beyaz
mücevherini kemerine takınca, gölgesi
canlanmıştı.

Tom’un görüşü bulanıklaşmıştı. O anda neler
olduğunu anladı; aynı anda iki farklı görüş açısına
sahipti. Şatonun duvarını hem kendi gözleriyle
hem de gölgesinin gözleriyle görebiliyordu.
Şatonun ardında kalan Gorgonia topraklarını
gözleriyle tarayabiliyordu.

“Demek kazandığım sihirli yetenek buymuş!” dedi Tom hayretle. “Tehlikeyi kontrol etmek için önceden gölgemi yollayabilirim. Hey!” diye seslendi. “Geri gel, lütfen!”

Gölge köşeden döndü ve Tom’un ayakucuna geldi.

“Takımımız için çok faydalı olacaksınız!” Gölgesi bedeniyle bütünleşirken, Tom gülümsüyordu. Dönüp, Elenna ve atı Fırtına’nın onu bekledikleri yere gitti.

Elenna merakla Tom’a baktı. “Bir sonraki maceramız bizi nereye götürecektir biliyor musun?”

Tom bu soruya cevap veremedi, etraflarındaki hava titreşmeye başladı. Önce bir ışık, ardından da arkadaşları iyi büyücü Aduro’nun görüntüsü karşılarında belirdi.

“Gümüş sizinle mi?” diye sordu Elenna endişeyle. Elenna’nın kurdu, son görevlerinde fena

halde yaralanmıştı. Nanuk, Gümüş'ü iyileşmesi için geçitten Avantia'ya götürmüştü.

“Evet, o güvende,” dedi Aduro. “Ona iyi bakıyorlar. Fakat sizi yeni bir kötü Canavar bekliyor. Oldukça zorlu bir düşman. Adı Fildişi.”

“Bir mamut mu?” diye sordu Tom. Avantia'da birkaç kez bu büyük, tüylü hayvanlardan görmüştü.

“Evet,” dedi Aduro. “Ama bugüne dek hiç görmediğiniz türden bir mamut.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Elenna.

Hava yeniden titreşmeye başladı. İyi büyücünün görüntüsü artık dalgalanıyordu. “Hay aksi, gitmeliyim,” dedi. Sesi azalmıştı. “Sihrim zayıflıyor. İyi şanslar dostlarım. Dikkatli olun. Beklediğinizden daha büyük bir tehlikeye atılıyorsunuz.”

Görüntü yok olmuştu.

Tom'un içine bir hüzün çöktü. Aduro'nun

bu kısa ziyaretleri, ona evden ne kadar uzakta olduğunu hatırlatıyordu. Tekrar toparlandı. Kaybedecek zaman yok, diye düşündü. Onları yeni bir macera bekliyordu!

“En azından Gümüş’ün iyi olduğunu biliyorum,” dedi Elenna. “Gorgonia haritası nereye gitmemiz gerektiğini gösterecek mi sence?”

“Umarım,” dedi Tom. Kalkanında bir titreşim hissetti. Avantia’nın iyi Canavarlarının ona verdiği ve Tom’un da kalkanına yerleştirdiği altı hediyeye baktı. Ateş Ejderhası Ferno’nun ona verdiği pul, kırmızı bir ışık saçıyordu.

“Ferno tehlikede!” dedi Tom. Malvel’in ona verdiği haritayı çıkardı. Harita, onlara doğru yolu mu gösterecek yoksa onları ölümcül bir tehlikeye mi sürükleyecek, asla emin olamıyorlardı. Ama sonuçta ellerindeki tek haritaydı bu.

Tom haritayı açınca, sık ormanın bulunduğu bölgede küçük bir ateş ejderhası resmi gördü.

“Kuzeye doğru bir günlük mesafede,” dedi Elenna. Ormanın güney kısmındaki kırmızı çemberi gösterdi. “Ve Odora’nın işaretlediğı asilerin kampına yakın.”

“Evet,” dedi Tom. Deniz Canavarı Narga’yı yenerken, maceralarında onlara yardım eden isyancı kızı hatırlamıştı. “Bu, haritada güvenebileceğimizi bildiğimiz tek şey!” Fırtına’nın sırtına atladı. “Haydi. Kurtarmamız gereken iyi bir Canavar daha var!”

Elenna, Tom’un arkasına geçti. Böylece Fırtına, kişneyip, dört nala ilerlemeye başladı.

“Asilerin kampının yakınından geçmek zorunda kalacağız,” dedi Elenna. “Sence su ve yiyecek için orada durabilir miyiz?”

“İyi fikir,” dedi Tom.

Kısa bir süre sonra tepelerin ve ormanlarla kaplı vadilerin arasından geçtiler. Tom kalkanına baktı.

Ejderha pulu daha koyu bir pırıltıyla ışıldıyordu. Gorgonia'nın kırmızı göğünün altında Fırtına ile dörtnele giderlerken, içinde kötü bir his vardı. Birdenbire zihninde Ferno'nun acıyla kıvranarak çığlıklar attığı bir görüntü belirdi.

Tom, "Acele et oğlum!" dedi atına.

"Neyin var?" diye sordu Elenna. Hızlanan ata daha sıkı tutunmuştu.

"Ferno'nun fazla vakti kalmadı bence," dedi Tom. Sesindeki endişeyi gizleyememişti. "Umarım zamanında yetişiriz!"

Görevleri daha başlamadan bitecek miydi yoksa?

Bu maceranın devamı

DEV MAMUT FİLDİŞİ'nde.

Canavar Pesinde

YENİ SERİ KARANLIKLAR DİYARI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLAR

